

родныйтъ байракъ увлече поляцѣтъ, и всяко възненіе на народа тихихъ, той ся спрѣ като умаянъ. Всичкы гледахъ бѣ-
лыйтъ орелъ и забравихъ заплашванія-
та на полицмейстра и прѣмеждіята отъ
присѣствіето на два топа. Тогазъ отъ
хыледы уста, хыледы гласове екижъ и
запѣхъ съгласно светѣтъ пѣсень: „Бо-
же Всесильный, помилвай ны, и отдай
ни отечеството ни! Светая Дѣво, ца-
рице на Полші, моли ся за насъ.“ А
на свършеніе на пѣсеньтъ три пушки
изгърмѣхъ, ввърлены безъ да ся познае
отъ кого. На множеството му ся стори
че ся даде знакъ за кланіе, и обладано
отъ страхъ, тѣрти да бѣга. (Смущеніето
станъ ужасно; жени и дѣца испопадж-
хъ и загѣпкахъ ся; русцитъ войскари,
като ниль ся стори че множеството ги на-
пада, ударихъ трѣмпетата и грѣмоглас-
ныйтъ чиновникъ на батеріѣтъ, изрева пѣ-
що, което приведе множеството въ ужасъ.

II.

На частъ срѣдата на стѣгдѣтъ ся
испраздни. Оставаше само една дри-
паво облечена жена, колѣничила прѣдъ
крѣстѣтъ и имаше главѣтъ си похлу-